

POD ÚROVNÍ PŘÍRODY

Nenadělá nic. Když vyhubila pavouky, jiná ataka
vlévá se, ta vědomím očkuje, úplety bezpečí páříc.
I vonět sobě přestala, dát jí štětec, mistrně
vystřihne kubistické hrany louky, ale který muž
tohle koupí,

muž by si dal autoportrét, klidně primitivní skicu
nasliněnou tesařskou tužkou, jež postihne onu
sladkou ochablost svalnaté paže udělané jetelem
a chrpou, kmínem a řebříčkem.

Těkavé prvky svého ženství mohl by zachytit on,
kdyby to ještě byla ona.

Ale abychom si rozuměli aspoň my, toto je
oslavná báseň na psa, jemuž bude v šest ráno
dán shůry signál, že je jim společný, a oba vykope
na déšť.